

При първата стружна направихме една снимка и следъ малка почивка тръгнахме по познатия нѣпжтъ, който отново пробуди у насъ хубави, и свѣтли чувства.

Отъ четвъртата стружна до Тжжа азъ ту подкарвахъ магарето, ту помагахъ на „Левски“ — конярътъ — да товаримъ слабото му конче, чийто самаръ често се кривѣше и свалѣше дрехитѣ на земята. „Левски“ бѣше 70 годишенъ, старецъ. Въпрѣки увещанията на синоветѣ му, че не ще може да върви съ младитѣ, настоялъ да дойде. Тежестъта на годинитѣ го бѣше сломила, и той пѣхаше край насъ и проклинаше часа, въ който бѣ тръгналъ. Постояннитѣ разтоваряния и товаряния на багажа още повече го дразнѣха и той стана невъздържанъ — одумваше се, караше ни се, че малко му плащаме и искаше да остави дрехитѣ срѣдъ планината и да се върне. Ние разбрахме недоволството на „Левски“, отнехме отъ кончето му голѣма частъ отъ багажа, метнахме го на раницитѣ си и поехме отново тежкия пѣжтъ изъ Кривинитѣ.

На 5 ч. сл. обѣдъ бѣхме на р. Тжжа. Спрѣхме на лагеръ близо до туристическата хижа „Кадемлия“. Въ дѣсно отъ рѣката намѣрихме една землянка, построена отъ работницитѣ на хижата предното лѣто. Младитѣ веднага почистиха землянката, наредиха на земята трески, които постлаха съ папратъ; ние, по-старитѣ, свалихме отъ гората повече отъ три кола дърва и ги натрупахме край землянката.

Слънцето скоро се скри задъ югозападния ридъ на планината и ни предаде на настѣпващата нощъ Тжжа струеше бързо надолу своитѣ бистри